

Americano

Ha kérdeznéd, azt válaszolnám, hogy nem szerettem.

Ezt csak azért merem kimondani, mert utólag visszagondolva, könnyű volt. Végteरे is könnyű volt nem elmenni a reptérre. A szüleimhez mentem helyette Gödre, arról a címről nem tudott. Hozzám hiába ment, Amarilla sem volt otthon, a telefonomat pedig a lakásban hagytam. Biztos, hogy nem tudta, hol vagyok.

A szüleim házában üldögéltem a felső szinten. Kinyitottam az erkély ajtaját, hogy bejöjjön a hideg. Fázni akartam és remegni, igazából a sírást akartam erőltetni. Valami azt súgta belül, hogy ilyenkor a lányok sírni szoktak. Mégis csak összetörték a szívem, vagy mi a fasz. Ehelyett nem jött a bőgés, nem jöttek a könnyek. Csak néztem a plafont, a régi plakátjaimat, Papa Roach, Limp Bizkit meg hasonló szarok, amiket tizenhárom évesen menőnek hittem. Fénymásolt Frida Kahló képek, amiket átfestettem más színűekre, hogy jobban hasonlítson rám. Ott volt a szőke Frida, nagy kék szemekkel, aki ül a másik szőke hajú és kék szemű Fridával, furcsa ruhákban, az egyikük ollóval a kezében. Az én Fridáim fogják egymás kezét, látszik a szívük. Az egyiknek zöldre festettem a szívét, a másinak kékre. Ha nem hagytam volna abba a festést, talán lehetett is volna belőlem valaki. Amikor kis csiposz voltam, legalábbis erről álmodoztam.

Majd megdöglöttem azért, hogy nálam legyen a telefonom, és megnézzem, mit ír nekem. Úgy képzeltem, ezerszer felhívott, még az is lehet, hogy értem jött kocsival, dörömbölt az ajtón vagy akármi. Nem bírtam aludni egész éjjel. Két nappal korábban azt hazudtam neki, hogy vettem új télikabátot, mert ott Yorkban azért gyakrabban kell kabátot hordani. Szemrebbenés nélkül hazudtam. Azt mondtam neki, hogy már rég összepakoltam és alig várom, hogy induljunk. Előtte még elmegyek fodrászhoz. Minden szarságot kitaláltam, fecsegtem. És egyébként tényleg össze voltam pakolva, csak végig tudtam, hogy a szüleimhez fogok elmenekülni pár napra.

Szóval, ha kérdeznéd, azt mondanám, hogy nem. Valószínűleg ugyanolyan hangsúllyal, ahogy anyámnak mondtam reggel, hogy nem, nincs semmi baj. Persze, nem volt ő sem hülye. De mi nem sírtunk soha sem egymásnak, nem picsogtunk, nem érzelgősködtünk. Általában csak tudomásul vettük, hogy a másinak baja van, elé toltunk egy bögre kávé, és a tévéműsorról beszélgettünk. A Viasaton újra adják a *Simpson család* lelegejét, a tonhalakat meg hogy fogják bottal a Discoveryyn. Ha valami tragédia történt, akkor sem volt semmi. Amikor a nagypapa meghalt, megöleltem anyámat, de az már durva volt. Nálunk

így mennek a dolgok. Anyám nem csak látta, már azelőtt, hogy odaértem, pontosan tudta, hogy valami bajom van. Rácsos linzert sütött, elküldött fürödni. Apám grillezni akart mindenáron, pedig szitált az eső. A háttérben végig szólt a Kossuth rádió. Firka, a kutyám hangosakat fingott az asztal alatt, én meg közben vakartam a tenyerem, hogy miért hagyta otthon a telefonom. A laptop nálam volt, de a szüleimnél még wifi sincs.

Négy nap után már nem tudtam otthon ülni. Addigra már végignéztem az *Agymenők* összes évadát a gépemen. Elmentem a Belga Sörözőben, ahol ugyan nem volt belga sör egy deci sem, de a pincér srác kábé fél óra intenzív flört után megadta a belső wifikódot, amit a vendégek amúgy nem használhatnának. Fészbukon négy nem fogadott hívás volt chaten, és egyetlen üzenet. A pincérsrác, húsz év körüli, túlszelézte a haját és túl vékony volt. Próbáltam elképzelni, milyen lenne, ha adnék neki egy esélyt. Miről beszélgetnénk. Milyen lenne, ha megfogná a kezem. Egyetlen üzenet.

Kicsit csalódott voltam.

Aznap volt éppen két hete, hogy a felesége felhívott.

A telefonom nem írta ki a számot, azt hittem, megint a UPC keres vagy egy bank. Nem tudnám elmondani, hogy miről beszéltünk, de a beszélgetés rövid volt és tárgyilagos. Elnézést kért, ha esetleg alkalmatlan pillanatban zavarna, bemutatkozott.

– Barbara vagyok, a tanárod felesége.

És hallgattunk. Értem. Kicsit kiesett, hogy miről beszélt. Éppen a metró felé mentem a Kálvin téren, kivert a víz. Az izzadt tarkómon éreztem, ahogy fúj a szél, közben megcsapott a kínai kaja szaga. Elment mellettem egy biciklis lány, aki sárga szoknyában volt, és az árus, aki egy régi fiákerről árulta a könyveket, összepakolás közben véletlenül becsapta az egyik rolót. A csattanás riasztott fel. Csütörtökön találkozunk, délelőtt kilenckor, ha akkorra nincs más programom. *Nem, dehogy, aznap nem ér rá a Tanár úr, bár ezt nyilván te is tudod* – gondoltam magamban, de nem mertem megszólalni. Még vissza kellett kérdeznem, hogy hol, aztán kiderült, hogy már mondta, csak nem figyeltem.

Egy ilyen tipikus újhullámos kávézóba hívtam, ahol furcsa szakállas hipszter fiúk szíveket rajzolnak a kávéra a tejhabra. Korán érkeztem, mert túl ideges voltam. Többször elkezdem számolni, de tizenhat és húsz között mindig elkalandoztam és elfelejtettem, hogy hol járok. Mindig újra kellett kezdenem. Kértem egy hosszú kávé tejjel. A srác visszakérdezett, hogy americanot? Kaptam egy híg barna levét. Kis hajdobálással végül szereztem hozzá tejet és túlcukroztam, hogy iható legyen.

Senki sem volt ott rajtam kívül. Még érződött a reggeli felmosás után az óceánillat, ragadt is kicsit a padló. A szakállas fiú nyomkodta a telefonját, a szemüvegén tükröződött a kijelző, én meg annyira be voltam tojva, hogy még a telefonomat sem mertem megpizkálni a táskám mélyén. Behunytam a szemem. Kifújtam a levegőt. Újra. Egy, kettő. Nem jutottam tovább, mert csilingelt az ajtó fölött az a szar, és becsapódott az ajtó, és én megint éreztem az izzadt tarkómon, hogy megmozdult a levegő. Vigyázzban ültem, mint egy vadászkutya, belülről harapdáltam a számot.

Ő persze pontosan tudta, hogy milyen mocha biszbaszt akar milyen ízesítéssel. A hosszú ballonkabátja lengett mögötte, lassan vette le, elhelyezgette a táskáját a szék támláján és szó nélkül leült. Aggasztóan lassan mozgott, ki volt számítva minden rezdülése, nyugodtnak tűnt. Nyugodtnak, bár simán kinéztem belőle, hogy egy pisztoly van a vécében a tartály mögé celluzozva. Én továbbra is úgy ültem, mint aki a támadásra vár. Gyorsabban vettem a levegőt, a tarkóm izzadt, de nem akartam, hogy lássa, hogy zihálok. Pislogás nélkül figyeltem, nem mertem lehunyni sem a szemem. Nem számoltam, hogy ne vonja el a figyelmem semmi. Bazi nagy pohárban kapta a kávé, az alján talán mézzel, lassan kevergette fel az egészet, és lenyalta a kanál végéről a habot.

– Már bepakoltál? – fel sem nézett a kávéjából, én pedig meg sem mertem fogni a poharat, mert meglátta volna, hogy remeg a kezem.

– Félig.

– Nagyszerű – félretette a kanalat, belekortyolt a kávéjába, és végre rám nézett. – Akkor arra foglak megkérni, hogy pakolj ki. Nem fogok könyörögni, nem szólítalak fel rá, nem utasítalak. Nem fogok fenyegetőzni, csak megkérlek.

Sokáig nem válaszoltam. Megittam a kávé, ami már a felénél tők hideg volt. Kint, a kirkaton túl egy nő szenvedett két hatalmas kartondobozzal, próbálta egyszerre felemelni őket, ahogy kivette az autójából őket, de sehogy sem sikerült. A szomszéd cipőboltba jött, de senki sem segített neki. A szakállas pincérfiú tovább nyomkodta a telefonját. A tarkóm megszáradt. Barbara közben beszélt. Beszélt valami Krisztiről, aki előttem kavart a férjével, és higgyem el, az igazi szerelem volt. Jól megnyomta a g-t az igaziban. *Iggazi.* Kérdezte, hogy én szeretem-e. De nem várta meg a választ, beszélt tovább. Közelebb húzta a széket az asztalhoz. Krisztit valami szigetre vitte el, vett neki rubinmedált is, és fizetett neki valami kis garzont a Szondi utcában. Na, az szerelem volt. *Iggazi.* Megint megkérdezte, hogy én szeretem-e. *Szereted a férjemet? És te szereted a férjemet?* Mintha bazmeg helyett mondta volna köztiszóként. *Vagy csak keféltek? Mit mondott neked? Beszélt rólunk? A kis Lilláról?* Látta, hogy csak nézek magam elé, és nem fogok neki válaszolni semmilyen kérdésre. Egyre inkább felemelte a hangját, már áthajolt az asztalon, úgy fröcsögött az arcomba. Csak annyit akartam, hogy ez a frusztrált kurva hagyjon békén. *Szereted őt? Válaszolj!* Kintről puffanás hallatszott, leesett egy nagy adag cipősdoboz, szétgurultak a cipők. Végre egy lélegzetvételenyi szünet lett.

– Rendben – hajoltam én is az asztalra. – Nem megyek veled.

Nem volt nehéz kimondani, és legalább befogta a pofáját. Rezenéstelen arccal itta a kávé. Míg az enyém már fájt attól, hogy próbálom kontrollálni a remegést, az ő bal keze nyugodtan feküdt az asztalon. Mintha elunna volna magát, zongorázott velük. Vártam, hogy mondjon valamit. Köszönje meg, vagy legalább küldjön el a picsába. Nyelt egy nagyot, oldalra nézett. Ő is megnézte a kartondobozzal szerencsétlenkedőket, majd a másik oldalra fordult, megnézte a szakállas csávót. Rám nem nézett. Olyanok voltunk, mint itt a falamon a két Frida. Össze voltunk kötve, pedig csak szabadulni akartunk egymástól.

Mucha Dorka: 1989-ben született Budapesten, az ELTE irodalomtudomány mesterszakán végzett. Prózát ír, 2016 óta publikál. Novellái, tárcái megjelentek: az *Élet és Irodalomban*, a *Jelenkorban*, a *Műút online-on*, az *Ambroozión* és egyéb folyóiratokban. Jelenleg első regényén dolgozik.